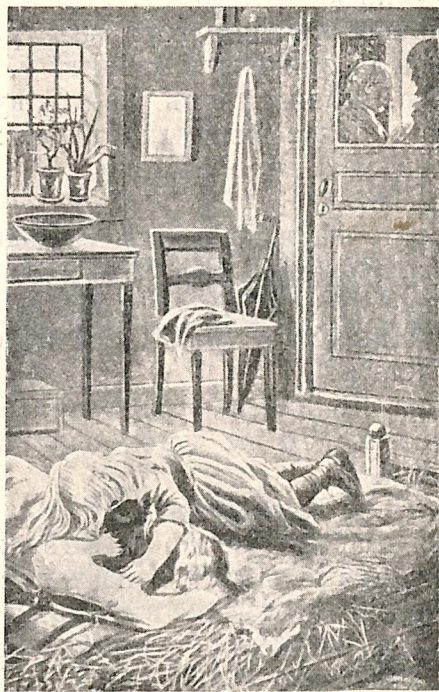

Лалка се омълчала, ала не за дълго време.

— А по коя страна се отива, бабо? Задъ воденицата ли, покрай гората? . . .

— Да, задъ гората направо, направо по голъмия път . . . То е много далеко . . .

Лалка вече не запитала нищо. Като ошетала, тя поседнала въ единъ жгълъ и се замислила. Звѣздица отърчала при нея, покачила се на колѣнѣтъ ѝ и почнала да ѝ лиже ржката. Лалка не се помръднала отъ

мѣстото. Тя сѣ си мислѣла, че искатъ да ѝ взематъ милата Звѣздица и никога вече нѣма да я глади, никога Звѣздица нѣма да се гали около нея и да я гледа съ умнитѣ си очички. — Нима не може да я спаси?

Лалка паднала на възглавницата, закрила лицето си съ ржцѣ и заронила сълзи. Звѣздица ѝ лизала ржцѣтъ, бутала я съ муцунка . . . Лалка плакала, безъ